

Arrest

nr. 99 923 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 21 november 2012 werd aan de Poolse autoriteiten gevraagd verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16.1.c. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. De Poolse autoriteiten betuigden hun akkoord met het verzoek tot terugname op 26 november 2012.

1.4 Op 5 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 02/10/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 15/07/1974.

Uit de resultaten van de controle van de vingerafdrukken van 02/10/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België al asiel had gevraagd in Polen (31/07/2012 en in Oostenrijk (13/08/2012). Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 02/10/2012 dat ze op 27/07/2012 uit Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) is vertrokken en via Moskou en Brest (Wit-Rusland) naar Polen is gereisd waar ze op 31/07/2012 zou zijn aangekomen en er op dezelfde dag asiel vroeg. Betrokkene verklaart niet te weten of er een beslissing werd genomen inzake haar asielverzoek. Ze verklaart dat ze op 12/08/2012 naar Oostenrijk is vertrokken waar ze de dag nadien een asielverzoek indiende. Betrokkene verklaart dat ze haar naar Polen wilden terugsturen. Betrokkene verklaart dat ze vervolgens op 01/10/2012 Oostenrijk heeft verlaten en naar België is gekomen waar ze op 02/10/2012 asiel vroeg samen met haar 5 kinderen.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 21/11/2012 een een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26/11/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art. 16.1.d van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor betrokkene en haar vijf kinderen.

Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen, stelt betrokkene dat Oostenrijk haar niet wou en dat ze niet naar Polen kan terugkeren. Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen, herhaalt betrokkene dat ze niet naar Polen kan terugkeren. De man die haar in Tsjetsjenië zou hebben geslagen heeft betrokkene immers teruggezien in Polen. Er dient te worden opgemerkt dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De problemen die betrokkene vermeldt ten opzicht van Polen hebben betrekking tot andere personen. Hiervoor dient betrokkene zich te wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat de Poolse autoriteiten niet kunnen of willen optreden bij eventuele bedreigingen van derden. Betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees ten opzichte van de Poolse autoriteiten. Er kan bijgevolg op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel

niet afdoende is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betreffende haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene last te hebben van hoofdpijn. Er zijn geen medische attesten in het administratief dossier aanwezig waaruit kan blijken dat dat betrokkene niet in staat zou zijn naar Polen te reizen, noch dat zij in Polen niet op de eventueel noodzakelijke behandeling zou kunnen rekenen. Betrokkene verklaart een broer te hebben in België. Deze is echter meerderjarig en maakt geen deel uit van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7, 8 of 15 is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.d van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(2)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 3 § 2 DUBLIN II VERORDENING SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoekster opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar als niet-bewezen en niet-relevant aan de kant worden geschoven. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Verzoekster is van oordeel dat ten onrechte door verwerende partij geen beroep is gedaan op art. 3 DUBLIN II-VERORDENING dat stelt in zijn twee lid als volgt: “In afwijking van lid 1 kan

elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...). In casu wordt door verwerende partij gesteld dat het toepassen van deze bepaling zomaar het ondergraven betekent van de doelstellingen van de Europese instanties. Deze argumentatie faalt in rechte.

Er is uitdrukkelijk in art. 3 DUBLIN II-VERORDENING bepaald dat in bepaalde omstandigheden een lidstaat zich toch kan bevoegd verklaren, en het ondergraft in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, ten eerste de verdragsbepalingen en de Europese instanties door thans te gaan handelen alsof dit artikel 3, tweede lid niet bestaat, minstens a priori geen enkele toepassing mag kennen. In de geschetste omstandigheden, weze het feit dat verzoekster de persoon waarvoor zij gevlucht is uit haar geboorteland, in Polen heeft teruggezien, is het aangewezen dat België de aanvraag behandelt. In haar geboorteland werden er bij problemen met deze persoon reeds wederzijds schoten gevuld, waarbij één man om het leven kwam door een kogel van de man van verzoekster, zo denkt deze persoon. Er is vervolgens een vendetta uitgesproken tegen verzoekster haar familie. Haar man is sedert juni 2012 spoorloos verdwenen en zij heeft niets meer van hem gehoord. Zij is er als de dood voor dat zijzelf en haar kinderen eenzelfde lot zal zijn beschoren gezien de vendetta. Verzoekster dreigt thans door de uitvoering van de beslissing om het grondgebied te verlaten, niet enkel alle belang te verliezen bij de hangende procedure, doch tevens het slachtoffer worden van een manifeste schending van art. 3 EVRM; De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kan worden. Een repatriëring is ten eerste tegenaangewezen is wegens een schending van art. 3 EVRM. Er is sprake van een ernstige stoornis in de werking van de schildklier; Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM. Een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek is van het allergrootste belang waarbij verzoekster verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II). Indien de beslissing niet wordt geschorst, is verzoekster in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen en zal zij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij. Hierdoor dreigt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat verzoekster in zeer slechte toestand verkeert.

Ingeval van medische overmacht in hoofde van verzoekster, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt. Zie in dit verband Cass., 18.12.200, Soc. Kron. 2001, 184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen. In dezelfde logica heeft het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999)."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 5 EVRM aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Voorts kan verzoekster in onderhavige betwisting niet dienstig de schending opwerpen van de rechten van verdediging aangezien zij niet van toepassing zijn op de zuiver administratieve beslissingsprocedure volgens dewelke de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening, dat voorziet in de zogenaamde "sovereiniteitsclausule", stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat

hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan worden teruggestuurd naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.5. Te dezen dient de Raad op te merken dat de reden waarop verzoekster zich baseert om zich te beroepen op artikel 3.2. van de Dublin-II verordening, niet meer is dan dat zij naar eigen zeggen de persoon voor wie zij gevlucht is uit haar geboorteland, in Polen heeft teruggezien. Deze bewering wordt niet ondersteund door een begin van bewijs. Op grond hiervan kan verzoekster bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag gaan behandelen, daar waar zij vastgesteld hebben dat Polen verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag en de Poolse autoriteiten ingestemd hebben met de terugname van verzoekster. Verzoekster brengt ook niets in concreto in tegen de bestreden beslissing waar deze vaststelt: *“De problemen die betrokkene vermeldt ten opzicht van Polen hebben betrekking tot andere personen. Hiervoor dient betrokkene zich te wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat de Poolse autoriteiten niet kunnen of willen optreden bij eventuele bedreigingen van derden. Betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees ten opzichte van de Poolse autoriteiten. Er kan bijgevolg op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM”*.

2.6. De bewering van verzoekster in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing de door haar opgeworpen problemen *“als niet-bewezen en niet-relevant aan de kant (schuift)”*, mist feitelijke grondslag aangezien dit niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoekster gewag maakt van haar medische toestand, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dienaangaande stelt: *“Betreffende haar gezondheidstoestand vermeldt betrokkene last te hebben van hoofdpijn. Er zijn geen medische attesten in het administratief dossier aanwezig waaruit kan blijken dat dat betrokkene niet in staat zou zijn naar Polen te reizen, noch dat zij in Polen niet op de eventueel noodzakelijke behandeling zou kunnen rekenen”*. Verzoekster brengt niets in concreto in tegen voormelde overweging. Waar zij in haar verzoekschrift gewag maakt van schildklierproblemen dient de Raad vast te stellen dat zij deze op geen enkele wijze aantoont, waardoor het niet meer is dan een bloot betoog dat niet kan aantonen dat haar medische toestand dermate slecht is dat een overdracht aan Polen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend. Verzoekster levert daarvan evenmin het bewijs. Verzoeksters opwerping dat een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek dient afgewacht te worden, mist dan ook feitelijke grondslag. In geval van een medische problematiek die verzoekster verhindert vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing staat het haar vrij aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenzins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van het kind van verzoekster én dit van verzoekster zelf, het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen.

De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Euro-pese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de menonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan." In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië dezelfde en is er totaal menonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet.

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn.

Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen.

De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tjetjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden.

Niets van dit alles.

De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Tjetjenië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen.

Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Tjetjenië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenië. heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

In casu dient hier nog aan toegevoegd te worden dat verzoekster in Polen de persoon heeft gezien die een vendetta wil uitvoeren tegen verzoekster omwille van een overlijden van iemand van zijn familie beweerdelijk door een kogel van de man van verzoekster.

Haar man is sedert juni 2012 verdwenen, en verzoekster is ten zeerste bevreesd om ook hetzelfde lot te ondergaan, samen met haar kinderen, door deze vendetta."

2.9. Er kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2. Verder dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname of overname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster kan derhalve niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.10. Verzoeksters Dublin-interview van 2 oktober 2012 bevindt zich in het administratief dossier. Op de vraag *"Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?"*, antwoordde verzoekster: *"Oostenrijk heeft mij geweigerd. Naar Polen kan ik niet terugkeren. De persoon die mij in Tsjetsjenië geslagen heeft, heb ik in Tsjetsjenië teruggezien"*. Op de vraag *"Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker"* antwoordde verzoekster: *"Ik heb last van hoofdpijn nadat ik in juni 2012 hard geslagen werd"*. Op de vraag *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?"* antwoordde verzoekster, *"Naar Polen kan ik niet terugkeren. De persoon die mij in Tsjetsjenië geslagen heeft, heb ik in Tsjetsjenië teruggezien"*. Op de vraag *"Andere nuttige informatie"* werd *" "* ingevuld. Gelet op wat verzoekster verklaard heeft tijdens haar Dublin-interview, kan verwerende partij geheel gevolgd worden wanneer zij in haar nota opmerkt, *"Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een vermeende ziekte-toestand van haar kind en haarzelf, waaromtrent zij geen enkele verdere toelichting over verschaft, geen stukken voegt en zich t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris nooit beroepen heeft. Hetzelfde geldt voor de beweringen inzake de veranderde toestand in Tsjetsjenië (bedoeld wordt Polen) en het gebrek aan opvang; verzoeker beperkt zich ook dienomtrent tot het uiten van vage beschouwingen, die door geen enkel stuk gestaafd worden en evenmin zelfs maar enigszins verduidelijkt worden, en waaromtrent zij geen melding maakte t.a.v. de gemachtigde"*. De behandeling van Tsjetseense vluchtelingen in Polen zoals beschreven in het verzoekschrift wordt op geen enkele wijze aangetoond. Er wordt evenmin aangetoond dat hun behandeling het voorwerp uitmaakt van uitvoerige beschrijving in allerlei rapporten zodat verwerende partij er niet van onwetend kon zijn en de verwachting kon gekoesterd worden dat zij daarmee diende rekening te houden en daaromtrent diende te motiveren.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een derde middel werpt verzoekster op, *"Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekster al een aanvraag tot asiel indiende in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren."

Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na zijn aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;

De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster en zijn gezin naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid dat het regime verantwoordelijk is voor tal van moor -den op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.

Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aan -gekondigd voordat verzoekster en zijn gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekster niet het slachtoffer zal worden van wreedheden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en zijn gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.

In casu heeft verzoekster expliciet verwezen naar haar confrontatie met personen die een vendetta op haar willen uitvoeren, in weerwraak voor het overlijden van één van hun familie beweerdelijk door een kogel afgevuurd door de man van verzoekster die vervolgens sedert juni 2012 spoorloos is verdwenen.

Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering”.

2.12. Er kan opnieuw verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2. Verzoekster poneert vanalles maar toont daarvan niets aan, waardoor het niet meer is dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA